

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: T. T. N., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupen JUDr. Tomášem Mikulík Hamelem, Ph. D., advokátem se sídlem Pod Štandlem 2218, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě ze dne 22. 8. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2017 č.j. OAM-1094/ZA-ZA13-HA10-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě v zastoupení advokátem žalobu, ve které zpochybnil soulad rozhodnutí s právními předpisy pro striktní výklad a formalismus. Dále uvedl, že v České republice žije a podniká, založil rodinu a rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé vzhledem na jeho lidská a přirozená práva. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2.10.2017 popřel oprávněnost žaloby a zdůraznil, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcův další legální pobyt na území ČR, a to po zrušení povolení k trvalému pobytu. Ve vztahu k udělení humanitárního azylu žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měl správní orgán v této souvislosti vzít v potaz a zdůraznil, že této formy se žalobce výslovně nedomáhal. Pro případné jeho vycestování by nebylo porušeno právo na respektování jeho soukromého a rodinného života, neboť jmenovaný ani neprokázal, že rodinný život na území České republiky vede. Jak sám uvedl, s přítelkyní a synem nesdílí společnou domácnost a přesto, že syna podporuje finančně, toto může činit i z území domovského státu. Taktéž mu nic nebrání v tom, aby své právo na rodinný život v případě svého zájmu realizoval ve vlasti, neboť jeho přítelkyně a syn jsou rovněž státními příslušníky Vietnamu a mohou společně pobývat v místě, kde budou mít všichni možnost legálního pobytu, což nepochybně nemusí být výhradně území ČR. Správní orgán doplňuje, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil Nejvyšší správní soud v Brně, např. ve svém rozhodnutí č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010, č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010 nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žadatel v průběhu správního řízení uvedl, že v ČR pobývá jeho otec, státní příslušník ČR. Správní orgán konstatuje, že ani v tomto případě jmenovaný neprokázal, že by neudělením mu doplňkové ochrany, porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život, neboť nevede společnou domácnost ani se svým otcem, a jak sdělil, bydlí u svých přátel.

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení, a to při pohovoru dne 4.1.2017 bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, aby zde žadatel mohl zůstat se svými blízkými, konkrétně s otcem, přítelkyní a synem. Do vlasti se odmítá vrátit z důvodu absence tamního zázemí. Dalším důvodem jeho neochoty k návratu do vlasti je skutečnost, že zvažuje odvolání proti soudnímu rozhodnutí, kterým byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, jelikož se cítí být nevinný a nespravedlivě odsouzen. Nebyly spatřeny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, se zdůrazněním, že o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR a jediným důvodem je legalizace jeho dalšího pobytu. Jmenovaný v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. O mezinárodní ochranu požádal až v době kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. K žadatelem tvrzeným ekonomickým potížím, pramenícím z jeho obavy z neexistence zázemí v zemi původu, správní orgán konstatuje, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevícetíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na

životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Správní orgán konstatuje, že v případě výše jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Nebyly zjištěny žádné zvláštní zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu a s ohledem na obsah zpráv o situaci v zemi původu nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[5] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce je svobodným otcem dítěte nar. v r. 2011. Nežije se svým dítětem ani s jeho matkou, jen je navštěvuje. Do ČR přjel v r. 2000 z důvodu sloučení rodiny. V České republice žije jeho otec, několik sourozenců a jak výše již uvedeno i jeho šestileté dítě. Žalobce měl povolen trvalý pobyt od června 2000 do 30. 12. 2016. V r. 2013 byl pravomocně odsouzen k odnětí svobody na čtyři a půl roku nepodmíněně. V době výkonu trestu přišel o povolení k pobytu, a proto žádá o azyl. Ve Vietnamu nemá žádné příbuzné. Dále ve správním spise založeny zprávy o zemi původu, Informace Amnesty International z 22. února 2017: Výroční zpráva Amnesty International 2017, dále Výroční zpráva Human Rights Watch z 12. ledna 2017, Údaje o zemi vydaná Mezinárodní organizací pro migraci květen 2016, zpráva MZV Spojených států amerických z 13. dubna 2016 „Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015“, Informace MZV ČR ze dne 26. května 2015 na téma situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

[6] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[7] Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

[8] Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

[9] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[10] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákona uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[11] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavec [6] tohoto rozhodnutí. Dále nutno zdůraznit, že sám žalobce netvrdil, že opustil Vietnam z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce opustil Vietnam za účelem sloučení rodiny, když mu byl v r. 2000 přiznán trvalý pobyt. Soud poznamenává, že žalobci v r. 2000 bylo 20 let. Žalobce jako důvod uvedl, že chce legalizovat pobyt v České republice, když přišel o povolení k trvalému pobytu, ve Vietnamu nemá nikoho, matka již zemřela a nemá ani dostatek finančních prostředků. Žalobcem výše uváděné důvody v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

[12] Co do rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, soud musí zdůraznit, že udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (soud

odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5Azs 105/2004-72 a ze dne 15.10.2003 č.j. 3Azs 12/2003-38). Při vyhodnocení této otázky soud dospěl k závěru, že závěry posouzení humanitárního azylu žalovaným je logické, přičemž žalovaný vycházel z dostatečných podkladů, přihlédl ke zdravotnímu stavu žalobce a jeho věku a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.

[13] V souvislosti s otázkou humanitárního azylu považuje soud ještě za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60, z něhož mj. vyplývá, že důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu, nejsou v zákoně o azylu definovány. Lze přesto dovodit, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky z důvodu, že na území České republiky žije jeho rodina je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.

[14] Soud přisvědčil žalovanému i ohledně zhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalobce neměl před odjezdem z Vietnamu žádné potíže se státními orgány. V návaznosti na uvedené má soud za to, že případné nezbytné vycestování z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[15] Soud neshledal porušení ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ani vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v České republice má nezletilé dítě, se kterým však nežije ve společné domácnosti. Soud především zdůrazňuje, že žalovaný se touto otázkou v dostatečném rozsahu zabýval. Přesto soud považoval za nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a tedy, zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle v tomto odstavci citované právní úpravy. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 30/2007 ze dne 26.7.2007, č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a to za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod splnění podmínek ustanovení o doplňkové ochraně. Nelze než uvést, že žalobce měl povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a svým chováním pozbyl toto povolení. Tuto skutečnost chce napravit pomocí zákona o azylu. Není možné, aby si žalobce ke své ochraně vybral zákon o azylu, který je specifickým zákonem, sloužícím lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni. Tento zákon v žádném případě neslouží k legalizaci pobytu. Žalobce netvrdil takové okolnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být osobou, na kterou se zákon o azylu vztahuje. V žádném případě pak nelze vzhledem k uvedenému mít za to, že vycestováním žalobce by došlo ze strany České republiky k porušení mezinárodních závazků. Nutno zopakovat, že žalobci v zemi původu v žádném případě nehrozí vážná újma. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné

vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu. Kromě toho žalobce může se svou přítelkyní a svým nezletilým dítětem svůj rodinný život realizovat i v zemi původu.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně situace v zemi původu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce byl seznámen s obsahem spisu, měl možnost se ke všem důkazům vyjádřit a nevznel žádné námitky. Žalovaný v naprosto dostatečném rozsahu své rozhodnutí odůvodnil a při svém rozhodování plně respektoval ustanovení zákona o azylu, což mu v žádném případě nelze dát k tíží.

[17] Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

[19] Státu vznikly náklady spojené s tlumočením, o nichž bylo rozhodnuto samostatným usnesením. Podle ust. § 36 odst 2 s.ř.s. náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29. listopadu 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně